

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 258/2020
14.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Јована Савовића, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 4. у вези ст. 1. и 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Савовића, адвоката Јована Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 2/19 од 02.09.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-Н-792/19 од 26.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 14.05.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Савовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 2/19 од 02.09.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-Н-792/19 од 26.11.2019. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К 2/19 од 02.09.2019. године, окривљени Јован Савовић оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 4. у вези ст. 1. и 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од седам година у коју се урачунава време проведено у притвору од 26.11.2018. године, па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене том пресудом. Окривљеном је на основу члана 84. КЗ изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара, која се има извршити у заводу за извршење казне затвора или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи, те је одређено да ће иста трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора, с тим да се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора. Окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка и да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, затим, на име одбране од стране браниоца по службеној дужности износ од 262.125,00 динара, на име вештачења вештака медицинске струке износ од 26.000,00 динара и на име лечења за време проведено у притвору износ од 421,00 динар, као и да

Вишем јавном тужилаштву у Чачку плати трошкове настале пред тим органом и то: на име вештачења степена алкохолемије износ од 11.901,00 динар, на име психијатријско-психолошког вештачења износ од 22.746,00 динара, на име обдукције износ од 76.216,00 динара, на име путних трошкова вештака обдуцента износ од 7.955,00 динара, на име вештачења вештака судске медицине износ од 39.500,00 динара и на име одбране од стране браниоца по службеној дужности износ од 122.250,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-Н-792/19 од 26.11.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Јована Савовића и његовог браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Јована Савовића, адвокат Јован Јовановић, због повреда закона из члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине обе побијане или само другостепену пресуду и списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање или да побијане одлуке преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу па је одржао седницу већа, о којој сходно члану 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је за постојање кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ неопходно да се услед примене насиља, претње нападом на живот и тело или дрског и безобзирног понашања проузрокује угрожавање телесног интегритета, спокојства или душевног стања члана породице, с тим да осећај угрожености код оштећеног мора да има континуирани облик - насиље у породици представља модел понашања, а не појединачан инцидент. Према наводима захтева изреком пресуде није описано на који начин је извршено насиље у породици, а једна краткотрајна свађа или сукоб између два члана породице – оца и сина који су живели у заједници у којој није постојало међусобно насиље, не може чинити биће кривичног дела насиље у породици.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног којима се истиче да дело окривљеног за које је оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело и да је тиме на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Радња извршења предметног кривичног дела одређена је трајним глаголом, па се у смислу одредбе члана 112. став 30. КЗ сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута.

По оцени овога суда, чињенични опис радње извршења дат у изреци првостепене пресуде садржи све чињенице и околности које представљају законска

обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 4. у вези ст. 1. и 2. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом и то како оне које се тичу радње извршења која се у конкретном случају огледа у примени насиља према члану своје породице – оцу која се састоји у задавању више удараца оштећеном дрвеном обликом у пределу главе, чиме му је окривљени нанео тешке телесне повреде описане у изреци првостепене пресуде услед којих повреда је код оштећеног наступила смрт, што је заједно са чињеницом да су се окривљени и оштећени и раније пре критичног догађаја сукобљавали, имало за последицу угрожавање телесног интегритета оштећеног као члана породице, тако и оне које се односе на постојање субјективних обележја кривичног дела.

Сходно томе, окривљени је супротно наводима захтева, на начин описан у изреци првостепене пресуде, описаним радњама извршеним у једном догађају дана 24.11.2018. године угрозио телесни интегритет члана своје породице, свога оца, и тиме остварио сва законска обележја кривичног дела из члана 194. став 4. у вези ст. 1. и 2. КЗ.

Стога су наводи захтева којима се указује да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело и да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране овог суда оцењени као неосновани.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да апелациони суд није ценио наводе жалбе којима је истицано да у радњама окривљеног нема законских обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 4. у вези ст. 1. и 2. КЗ нити је одговорио на питање због чега је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од седам година, којим наводима се указује на повреду закона из члана 460. ЗКП учињену од стране другостепеног суда.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 460. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Јована Савовића у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.